NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 12804

YERIKHO

Jacob Pat

The original of this title comes from the permanent collection of the YIVO Institute for Jewish Research, New York, NY

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol
of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from
a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

№ 2

יריחו

דערציילט פאר קינדער

— פון —

יעקב פאט

פארלאג דאס בוך ביאליסטאק

ביאליסטאק

1920

דרוקעריי מ.-ב. מירסקי, קויפמאן גאס 1.

יריחו.

דערציילט פאר קינדער

— פון —

יעקב פאט.

צווייטע אויפלאגע.

פארלאג
„דאס בוך".
ביאליסטאק.
1920

פארלאג
דאס בוך
ביאליסטאק

י ר י ח ו.

מיין זון שמואל'קען
א מתנה.

א.

אויפן הויכן בארג איז משה געשטאנען, אויפן בארג, וואס איז אין עק פון לאנגן מדבר געווען, און פון דערווייטנס געזען דאס לאנד, וואו דאס פאלק וועט אריינקומען, נאר ער וועט שוין דאמאלסט נים זיין. ער איז שוין הונדערט מיט צוואנציק יאר אלט, ער וועט שוין דעם ירדן נים אריבערגיין, אויף דער זייט מדבר וועט ער פארבלייבן.

אויסגעצויגן אין דערווייטנס איז געלעגן דאס לאנד, וואס וועט צו די אידן געהערן. פעדער און גערטנער און וויינגערטנער און טייטלבוימער האבן זיך געפלאכטן. ברכה און פרוכטבארקייט איז געווען אין שוים פון די פעלדערס ריינע, בלויע הימלען האבן זיך איבער יענעם לאנד געוויקלט און געוועלבט. אהינצו וועט דאס פאלק קומען, אהינצו נאך דעם

פּערציק־יאָריקן מדבּר.

צופוסנס דעם באַרג איז די מחנה ישראל געלעגן. פון פאַרשיידענע זייטן האָבן די פאָנען פון די שבטים אין דער לופטן איבערן מדבר געוויִעט. איבער ראובנס מחנה—די פאָן מיטן ראובן־שטיין, פון רויטער קאָליר און א סימן—פּיילכנדלאַך. שמעונס פאָן—דער שטיין טאָפּאַז, דער קאָליר—גרין, דער סימן—די שטאָט שכם. לוי—דער שטיין—היאַצינט, קאָליר—גרוילאַך־רויט, און—אורים ותומים. יהודה—דער שטיין—סמאַראַגד, דער קאָליר—הימל־בלוי, דער סימן—א לייב. יששכר—דער שטיין—סאַפיר, קאָליר—טונקל־בלוי, דעם סימן—זון און לבנה. זבולון—דער שטיין—דימענט, קאָליר—ווייס, דער סימן—א שיף. דן—דער שטיין—אָפּאַל, קאָליר—טונקל־בלוי, דער סימן—א שלאַנג. גד—דער שטיין—קאַרדיעָריט, קאָליר—גרוי, דער סימן—א מחנה. נפתלי—דער שטיין אַמעטיסט, קאָליר—העל־ווייַן־פיאָלעט, דער סימן—אן אינד. אשר—דער שטיין אָנאַהאַט, קאָליר—שוואַרץ, דער סימן—אן איילבערט. יוסף—דער שטיין—אָניקס, קאָליר—טונקל־ברוין, באַמאַלט מיט צוויי פעלדער פאַר ביידע שבטים. אפרימס סימן—אן אָקס, מנשהס—א

-בופּעָל. בנימינס שטיין—יאַספּיס, קאליר—רעגן־בויגן, זיין סימן—א וואלף.

צופיבּנס דעם באַרג איז די גאַנצע מחנה ישראל געשטאַנען און געזונגען די געזאַנגען:

—רו נאָט, מיט די טויזנטער אידן..

און משה האָט געוואוסט, אז מיט דער מחנה וועט ער שוין ניט זיין, אהינצו אין לאַנד וועט ער שוין ניט קומען. און משה האָט זיך געזעגנט מיט די פויגעלאך, וואָס פליען אין אלע פיר עקן וועלט, מיט דעם הויכן בלויען הימל, און מיט דער ערד מיט די שטערן און שטערנדלאך אין הימל, מיט די הויכע בערג און מיט דעם ים—מיט דעם וועלבן ים, צו וועלבן ער איז אמאָל מיט זיין שטעקן געקומען.

און משה האָט דאָס פאָלק צונויפגעקליבן און האָט פאַר אים דערציילט, אַז ער וועט אין לאַנד ניט קו־מען, זיין תלמיד יהושע וועט פאַראויס דעם פאָלק גיין און אים דעם וועג ווייזן, און נאָך האָט ער זיי געזאָגט:

— עדות זאָלן זיין הימל און ערד, אַז אויב

איר וועט נאָך פריעמדע געמער גיין, וועט איר אפגעמעקט ווערן פון דער ערד.

און יענע נאכט האט זיך משהן א חלום גע־חלומט: עס איז צו אים אין חלים א מלאך געקומען און אזוי געזאָגט:

— קלייב זיך אויס, משה,—אָדער דו זאָלסט בלייבן לעבן און דאָס פאָלק ישראל זאָל דורך שונאים אומקומען, אָדער דו זאלסט שטארבן און דאס פאלק ישראל זאל בלייבן לעבן...

האט משה אזוי אין חלום געענטפערט:

—ואלן בעסער פארלארן גיין טויזנט משהס און קיין נאגל פון איינעם פון פאלק ישראל זאל נים געקרימט ווערן...

און גאנץ פרי איז משה אויפגעשטאנען און איז צום געצעלט פון זיין תלמיד יהושוע געקומען. האט ער געזען, ווי דאס גאנצע פאָלק קלייבט זיך ארום יהושועס געצעלט. האט זיך משהן אזוי שטארק גע־גלוסט נאך לעבן בלייבן און נאך מיטן פאלק ישראל זיין און איבערן ירדן גיין, און ער האט אנגעהויבן

מקנא צו זײַן דעם תּלמיד זײַנעם, יהושוען.

— הונדערט מאל שטארבן און נישט אײן מאל מקנא זײַן... — האט אבער משה געזאגט, און ער האט אנגעהויבן אלעמען בענטשן פאר זײַן טויט.

— שטארק זיך און קרעפטיק זיך, יהושוע, דער זון פון נון, דו װעסט ארײנברענגען דעם פאלק אין לאנד ארײַן, זאלסט ניט מורא האבן, זאלסט זיך ניט שרעקן!—האט ער צו אים געזאגט.

און צום פאלק האט ער גערעדט אזוי:

— איך בעט אײַך, אז, װען איר װעט אין לאנד קומען, זאלט איר מיך און די בײַנער מײַנע געדענקען און זאגן:

— װײַ צו עמעצן זון, װאס איז װי א פערד פאר אונז געלאפן, און זײַנע בײנער זײַנען אין מדבר געפאלן.

דערנאך האט משה א קול געהערט, װאס האט געזאגט צו אים:

— גײ, משה, לײג זיך מיט דײַנע עלטערן...

האט זיך משה און דער אויסגעבעטער בעט

געלײגט. אַ לײַנען־קלײד איז אים געװען אויסגע־שפּרײט צוקאָפּנס און צופוסנס, ער האָט די אויגן פאַרמאַכט, די הענט צונויפגעלײגט, די פיס צונויפגענומען, און — שוין. דאַמאָלסט איז משה געשטאָרבן.

און שפּעטער האָבן די אידן דערצײלט, אַז זײ האָבן געזען, װי די מלאכים האָבן משהס נשמה געטראָגן אַרויפצו און דערהויך, צו די הויכע הימלען...

קײנער האָט ניט געװאוסט, װאו ס'איז משהס קבר. ער איז פון די בערג צוריק ניט געקומען.

און אז יהושוע האָט געזען, אז משה איז שוין ניטאָ, האָט ער געשיקט זאָגן אין פאָלק אַרײן:

— גרײט אײך, גרײט אײך!... אין דרײ טעג אַרום גײען מיר דעם ירדן אַריבער, דעם מדבר לאָזן מיר הינטער זיך, און פאַר אונז ליגט דאָס לאַנד פון מילך און האָניק... גרײט אײך!... גרײט אײך!...

און דאָס פאָלק האָט צוריק געענטפערט:

יהושוען:

— דו וועסט באפעלן און מיר וועלן טאָן.
דו וועסט אונז שיקן און מיר וועלן גיין!...

און ווידער האט יהושוע געזאגט אין פאלק
אריין:

— פון קנעכטן-הויז, פון מצרים, זיינען מיר
ארויס, פערציק יאר אין מדבר געווען, כדי אין
פרייען לאנד צו קומען, און שוין ליגט דאס לאנד
פאר אונז!...

און דאס פאלק האט מיט פרייד-געשרייען
געענטפערט:

— שטארק זיך און קרעפטיק זיך...

ב.

אין שיטים איז דאס פאלק געווען. האט יהושוע
צוויי אידן צו זיך גערופן און ער האט זיי אזוי געזאגט:

— נעמט אין לאנד אריין, אין דער שטאט יריחו אריין, און ברענגט אונז דעם גרוס פון דארטן: ווער זיינען די מענשן פון דארטן און ווי איז דאס לאנד פון דארטן...

און מיר וועלן דא אויף אייך ווארטן.

זיינען די צוויי אידן אין וועג אוועק און קיין יריחו געקומען. ארום דער שטאט יריחו איז ארום-און-ארום א דיקע מויער-וואנט געשטאנען, און אין מויער האט איינע, רחב, געוואוינט; זיינען די צוויי געשיקטע צו דער רחב אין שטוב אריינגעקומען. זיי זיינען דאך מיד פון וועג געווען און אויך האבן זיי ניט געוואלט, אז מען זאל זיי אין דער שטאט דער-זען, זיינען זיי אריין צו רחבן, וואס איר שטוב איז געווען אין וואנט פון שטאט-מויער.

אבער מען איז צום מלך פון יריחו געקומען און אים דערציילט:

— פון די בני ישראל זיינען אהערצו אין דער נאכט מענשן געקומען דאס לאנד אויסצוזען...

האט דער מלך געשיקט צו רחבן:

— רחב, צו דיר זיינען מענשן אין דער נאַכט געקומען, גיב זיי ארויס, ווייל אויסקוקן דאס לאנד זיינען זיי געקומען.

האָט רחב געוואלט די מענטשן ראטעווען פון דעם מלכס משפט, האט זי אַזוי געענטפערט:

— יא, געקומען זיינען אהערצו מענשן פון א לאנד, וואס איך ווייס נים, און אין אוונט, ווען מען שליסט דעם טויער פון שטאט, אין פינסטערניש, זיינען זיי ארויס, און איך ווייס ניט וואו זיי זיינען... יאגט זיי גיך נאך, און איר וועט זיי גרייכן.—

און די צוויי יהושועס שלוחים האט זי ביי זיך אין דאך באהאלטן.

און דעם מלכס דינער האבן דעם טויער פון שטאט פארשלאסן, כדי קיינער זאל ניט ארויסגיין, און אליין האָבן זיי זיך איבער די בריקן אוועקגעלאזן נאכצויאגן און לאפן די צוויי געשיקטע.

איבער די ווענט יאגן זיך די נאכיאגער, נישטערן און זוכן איבער די בריקן: וואו זיינען די מענשן פון ישראל? — מען דארף זיי צום מלך פון יריחו

ברײנגען און דער לוין וועט זײַן א גרויסער.

און די צוויי שלוחים קלײַבן זיך גאר אײַנשלאפן בײַ רחבן אויפן דאך. איז רחב צו זיי ארויפגעקומען און אין דער שטיל געטרויט:

— איך ווייס, אז דאס לאנד וועט געהערן צו אײַך... אײַער שרעק איז אויף אונז געפאלן און אונזער הארץ איז אינעווייניק פון אימה צוגאנגען... מיר האבן פון אייער גאט געהערט, וואס ער איז אויפן הימל און אויף דער ערד, אויבן און אין די וואלקנס און אונטן אויף די פעלדער...

און זי בעט בײַ זיי:

— ווען איר וועט אהער אין לאנד קומען, זאלט איר לעבן לאזן מיך, מײַן טאטן און מײַן מאמען, מײַנע ברידער און מיינע שוועסטער...

און זיי גיט נאך צו:

— איך האב מיט אײַך חסד געטאן, זאלט איר מיט מיר חסד טאן.

האבן די צוויי שלוחים אין דער שטיל געענטפערט:

— אונזער נפש גיבן מיר פאר אייערן... חסד װעלן מיר מיט דיר און מיט דײַן טאטנס הויז טאן...

עס איז אין מיטן נאכט געװען, די שטאט יריחו איז געשלאפן. דאמאלסט האט רחב א שטריק אראפגעלאזן פון איר פענסטער אויף דער ערד אראפ, און איר פענסטער איז דאך אין מויער פון שטאט געװען און צו די פעלדער ארויסגעקומען, צו די פעלדער, װאס אויף יענעם זײט שטאט. אויפן שטריק האבן זיך די צװײ שלוחים אראפגעלאזן.

— זאלסט אן דיין פענסטער דעם רויטן שנירל אנקניפן—האבן זײ צו רחבן געזאגט—װעלן מיר שפעטער דערקענען די שטוב, און װעלכער דו װיצט.

עס איז דאמאלסט נאכט געװען, און אין יריחו האט דאס קײנער ניט געזען און קײנער ניט געהערט.

ג.

זײַנען די שלוחים פֿון יריחו אַוועק, געגאַנגען זײַנען זײ צו די בערג, כדי דאָרט זיך אויסצובאַהאַלטן פֿון די נאָכיאָגער. דרײַ טעג און דרײַ נעכט האָבן זײ זיך אין די בערג באַהאַלטן. די נאָכיאָגער האָבן זײ געזוכט און ניט געפֿונען און מיט ליידיקן געקערט זיך צום מלך.

און די צוויי שלוחים האָבן געאײַלט, פֿון דעם באַרג האָבן זײ געניידערט, צו יהושוע געקומען, צו אים אין געצעלט אַרײַן און פֿון אַלץ אים פֿאַרציילט.

און אַזוי האָבן זײ געזאָגט:

— אונזערס איז דאָס לאַנד, פֿאַר אונז איז די שטאָט...

און אין פֿרימאָרגן שטײט אויף יהושוע, ווען די זון איז נאָך איצט צו קומען אין די הימלען אַרויס, און איז צוזאַמען מיטן פֿאָלק צום ירדן

געקומען.

און איבערן ירדן האט זיך דאס פאלק געטראגן, און יהושוע האט צום פאלק גערעדט:

— זייט וויסן אז א לעבעדיקער גאט איז צווישן אונז, זייט וויסן... זייט וויסן... שטארקט זיך און קרעפטיקט זיך!...

און גערופן האט ער צוועלף מענשן פון צוועלף שבטים, האט זיי באפעלן: צוועלף שטיינער פון ירדן ארויסנעמען, אויף די אקסלען טראגן און זיי צוזאמענלייגן אויף דעם ארט, וואו זיי וועלן די נאכט נעכטיקן.

— זאל עס פאר א צייכן זיין—האט יהושוע געזאגט—מארגן וועלן די קינדער פרעגן: וואס באטייטן די צוועלף שטיינער?—וועלן מיר ענטפערן: פון קנעכטן=הויז—פון מצרים ארויס איז דאס פאלק, און איבערן ירדן געגאנגען!...

און דאס גאנצע פאלק איז איבערן ירדן געגאנגען: די כהנים, די לוים, פרויען און קינדער, שעפסן און רינדער, און צווישן זיי—פערציק טויזנט

באוואפנטע זין פון ראובן, פון גד און פון האלבן מנשה.

געקומען ווינען זיי צו די טויערן פון ירחו.

ד.

ביים אריינגאנג פון זיין געצעלט איז יהושע געזעסן און געקוקט אין דער ווייטעניש. דא נאנט ליגט דאס געבענטשטע לאנד. עס שטאנט זיך די פעסטונג פון ירחו. אהינצו אין יענעם לאנד, דארף ער מיטן פאלק קומען. דארט איז א שונא, דא, וואס וועט זיך ווערן, א שונא, וואס האט רייטּ-וועגענער און בויגנס. וועט מען קענען אים בייקומען?...

וויים יהושע, אז משה האט פון וואלקן-זייל געהערט דעם קול, וואס האט צו אים גערעדט, דונערן און בליצן—ער זעט נור פאר זיך די פעלדער פון יריחו, די פעסט-געמויערטע יריחום וואנט, און הינטער אים ליגט אונטערן הימל דאס פאלק

צולייגט.

ווי עֶר וואלט וועלן האבן עֶפּעֶס א צייכן, אַז עֶר איז ניט אַליין, אַז הילף ליגט אין זיין וועג.—

— און וואס וועט זיין אַז דאס פאלק וועט זיך אומקערן מיטן ריקן צו די איינוואוינער פון יריחו?...—וועט דאס דערהערן דער כנעני, וואס זיצט אין לאנד, און וועט אונז ארומרינגלען און וועט אונזער נאמען אפשניידן פון דער ערד?...

זיצט יהושוע און קוקט אין לאנד אריין, איבער וועלכן עס הייגנען מיטע בלויע הימלען, קוקט ארויפצו צום ראנד, וואו עס קושן זיך הימל מיט ערד און ווערן איינס—

און יהושוע האט אויפגעהויבן זיינע אויגן און ער האט דערזען, אַז איבערצער שטייט פאַר אים מיט א בלויזן שווערד אין האנט. איינער אליין אין מיטן פעלד.

—ווער ביזטו דער מיטן שווערד? ביזטו א פריינט צו א פיינט?—האט יהושוע געֶרופן צו אים.

נאר עס האט זיך יענעמס קול דערהערט צוריק צו יהושוען:

—דער שר צבא פון גאט בין איך... איך בין דא איצט אין פעלד געקומען...

ווי יהושע האָט דאס דערהערט, איז ער צו דער ערד געפאלן און געקניט און גערופן:

—וואָס רעדט מיין האר צו מיר?

און ווידער האָט יהושע דעם קול געהערט:

—ציִ אראָפּ דעם שיך פון דיין פוס!.. דער ארט, וואו דו שטייסט, איז הייליק...

און יהושע האט אזוי געטאָן — — — —

און לאנג האָט נאך יהושע אין לאנד־אריין געקוקט. לאנג איז ער נאך געלעגן געבויגן צו דער ערד און געטראכט וועגן צייכן, וואס האָט זיך צו אים באוויזן. דער שר צבא איז שוין לאנג פארשוואונדן געוואָרן פון הינטער יריחוס טויערן.

ה.

און די שטאָט יריחו איז פאַרשלאָסן און פאַרריגלט. קיינער גייט ניט פון שטאָט ניט אַרויס און קיינער קומט אין שטאָט ניט אַריין. עס פּלאַטערט נאָר אין די הערצער די אימה. די שומרים איבער יריחום מויערן זאָגן נאָר אָן פון שעה צו שעה דעם מלך פון יריחו, אַז ישׂראל לאַגערט הינטער די מויערן.

און יהושע האָט צום פאָלק אַזוי געזאָגט:

—זיבן טעג וועלן מיר די שטאָט אַרומרינגלען פאַראויס—די כהנים און נאָך זיי—דאָס פאָלק. יעדן טאָג וועט מען נאָר איינמאָל אַרומרינגלען און דעם זיבעטן טאָג וועט מען זיבן מאָל אַרומרינגלען. פאָראויס וועלן זיבן כהנים גיין מיט זיבן שופרות אין די הענט—וועלן זיי שאַלן אין די שופרות. דאָס פאָלק זאָל אין שופרות ניט שאַלן און קיין קול ניט לאָזן הערן, ביז עס וועט קומען דער טאָג, און איך

וועל צום פאָלק זאָגן: „שאלט!", דאַמאָלסט וועלן אַלע אין די שופרות בלאָזן און שאַלן.

ס'איז דער ערשטער טאָג געווען. אינדערפרי איז יהושוע אויפגעשטאַנען און מען האָט די ווענט פון יריחו אַרומגערינגלט. זיינען פאַראויס די כהנים געגאַנגען און אין די שופרות געשאַלט און נאָך זיי איז דאָס פאָלק געגאַנגען און געשוויגן. נאָך דעם האָבן זיך אַלע צוריק צו די געצעלטן געקערט.

איז יהושוע אויף דעם צווייטן טאָג פרי אויפ־געשטאַנען, און ווידער זיינען פאַראויס די כהנים געגאַנגען און אין די שופרות געשאַלט, און נאָך זיי איז דאָס פאָלק געגאַנגען. האָט מען די שטאָט יריחו אַרומגערינגלט און צוריק צו די געצעלטן געקערט.

האָט מען אַזוי זעקס טעג געטאָן. איז געקו־מען דער זיבעטער טאָג. דאָס גאַנצע פאָלק ווייס, אַז היינט איז דער טאָג — היינט איז דאָס זיבעטע מאָל.

גלייך מיטן מאָרגנשטערן איז דאָס פאָלק אויפ־געשטאַנען, רואיקע און שטילע אין פרימאָרגן־שיין זיינען די פעלדער פון יריחו געלעגן. שטום זיינען

געשטאַנען די פּאַרריגלטע טויערן פֿון יריחו—ניט איין און ניט אויס. שרעק און אימה איז דאָרט אי-געוועניק, איבער די ווענט, אומגעגאַנגען, און פֿון דרויסן-ווייט האָט דאָס פֿאָלק געוואַרט און געהאָפט.

האָט מען דעם זיבעטן טאָג זיבן מאָל די שטאָט אַרומגעריגלט, און ווען מען איז דעם זי-בעטן מאָל אַרומגעגאַנגען, האָט יהושוע צום גאַנצן פֿאָלק גערופֿן:

—שאַלט אַלע אין די שופרות!...אונזערע איז די שטאָט!... שאַלט אַלע אין די שופרות!...

און מען האָט אָנגעהויבן צו שאַלן, האָט מען אין אַלע עקן פֿון פֿאָלק די שופר-קולות דערהערט, האָט דאָס גאַנצע פֿאָלק זיך צושאַלט און צורוישט, די כהנים האָבן אין די שופרות געבלאָזן, און נאָך זיי האָט דאָס פֿאָלק געטאָן, ביז די ווענט פֿון שטאָט זײַנען אײַנגעפֿאַלן, און דאָס פֿאָלק איז אין שטאָט אַרײַנגעקומען.

ו.

איז יהושע מיטן פאלק אין שטאט יריחו אריין און אלץ אונטערן שווערד געוואָרפן: מענשן, פי און איזלען...

און געזאָגט האָט יהושע, אַז מען זאל פון דאס גוטס, מען זאל פון גאלד, און זילבער, און אייזן, און קופער גיט נעמען--הקדש איז דאס, ניט צו רירן.

און צוויי שלוחים האט ער געשיקט צו רחבן, כדי מקיים זיין, וואס מען האט איר צוגעזאגט:

— איר און איר פאטערס הויז ניט צו פאר-טיליקן. לאזן איר לעבן, איר טאטן און מאמען, אי-רע ברידער און שוועסטער.

און נאך אין זעלבן טאג איז צום הימל אויפ־
געגאנגען דער רויך און פייער פון דער שטאט יריחו.

פון ארום האבן דאס די שטעט געזען און
געוואוסט האבן זיי:

ישראל האט די שטאט יריחו פארנומען..

פאַרלאַג „דאָס בוך" ביאַליסטאָק.

ס'איז אַרויס פון דרוק:

1. משה (2-טע אויפלאַגע) פון יעקב פאַט
2. ירידו „ „ „ „
3. גדעון „ „ „ „
4. יפתח „ „ „ „
5. שמשון „ „ „ „
6. אין דער מלוכה פון מוראַשקעס „

און שוואַמען פון סאָניע קאַנטאָר.

עס דרוקט זיך:

7. לאָבאָ, דער קעניג פון קורומפּאָ. פון טאמפּסאן.

8. בינגא, א געשיכטע פון א הונט „

9. דאס ווילבערנע פלעכעלע, א געשיכטע פון א ראב „

10. די קעניגין אנאסטאלאן א געשיכטע פון א קאַין „

11. דער צוריסענער איועריל א געשיכטע פון א האז „

12. דער גאסנזינגער א געשיכטע פון א וואראבײ „

13. מוסטאנג דער פוסגייער „

14. יאָכים בער „

15. וואַלי דער שעפּסנהונט „

16. דער ווילבערנער פוקס „

ס'איז גרייט צום דרוק:

ראבינזאן קרוזע — באַארבעט פון י. פאט

נאטור־וויסנשאפט פאר פאלקסשולן י. גאוואגרודסקי

דער ווילדער מענש בעלשע איבערז. פון איינהאָרן

מיט באשטעלונגען זיך ווענדן: פאַרלאַג „דאָס בוך”

נ. סאָקאָלסקי ניקאָלאַי־גאַס 39 ביאַליסטאָק.